

dagtemperatuur (i.c. 21° C) of een groot aantal zonne-uren per dag (i.c. 9) in de vangweek vòòr 1 juli.

Bij de mannetjes-grafiek van *P. lugubris* lopen de toppen in de vangst (op 3.V, 25.V en 9.VI) en de dalen (op 9.V en 3.VI) parallel met schommelingen in de gemiddelde dagtemperatuur, ook de adulten-grafieken van *P. nigriceps* hebben topjes op 3.V, 17-25.V, 23.VI en 1.VII, maar ook op 1.VIII tijdens een dal in de temperatuur-grafiek! *P. pullata* vertoont ook, behalve toppen op 25.IV, 17.V en 23.VI, die gelijk lopen met stijgingen in de gemiddelde dagtemperatuur, dit topje op 5.VIII waarvoor ik in de weergegevens geen verklaring zie.

De activiteit van *Alopecosa cuneata* en *A. accentuata* is misschien afhankelijk van het aantal zonne-uren per dag: voor *A. cuneata* vinden we een stijging in het aantal mannetjes van 15.III tot 28.III, gelijk met een toename in het gemiddeld aantal zonne-uren per dag, en een dal in de mannetjes-grafiek op 4.IV en een top op 11.IV, samenvallend met respectievelijk een klein en een groot aantal zonne-uren, voor *A. accentuata* vindt men toppen in de vrouwtjes-grafiek op 25.V en 1.VIII, waaraan vangweken met een zeer groot aantal zonne-uren vooraf gingen.

Gemiddelde dagelijkse neerslag, aantal regenuren overdag en het verzadigingsdeficit van de lucht geven geen correlatie te zien met de vangst van wolfspinnen in Meijendel.

(Een literatuurlijst en een samenvatting in het Engels volgen na het derde artikel van deze reeks.)

Vervetten. Vrijwel ieder begint vlinders te verzamelen omdat hij ze mooi vindt. Pas later komt dan de belangstelling voor de problemen, die de studie van deze orde met zich brengt. De trots van een verzamelaar is dan ook een collectie, die er zo mooi mogelijk uitziet.

Een van de moeilijkheden, die zich hierbij voordoen, is het vervetten, een verschijnsel, dat bij tal van soorten kan optreden. Natuurlijk zijn er verschillende middelen om het euvel te bestrijden: pijpjaarde, wasbenzine, dichlooraethyleen. Maar niet zelden heeft het uiterlijk van de exemplaren er toch zichtbaar van te lijden. Het zou dus een uitkomst zijn als er een middel bestond, dat het vervetten voorkwam.

In een van de laatste nummers van *Zeitschr. der Wiener ent. Ges.* (44: 66, 15 mei 1959) vond ik een zeer interessant artikel van Dr. W. HAYEK. Deze arts spoot alle diklijvige soorten en alle, van welke hij uit ervaring wist, dat ze de neiging hebben om te vervetten, zodra ze uit het cyaankaliglas kwamen of hoogstens een dag daarna, door middel van een fijn spuitje (een „Pravazspritze“) in met zuivere benzine (wondbenzine, schrijft hij). De injectie wordt zijwaarts van onderen gegeven vooraan en achteraan het abdomen. De hoeveelheid varieert al naar de dikte van het lijf van een tiende cc tot 3 cc (bij *Acherontia atropos*). Het resultaat is, dat sindsdien geen enkele vlinder meer bij hem vervet.

De chemische kant van wat er nu eigenlijk gebeurt, is nog niet helemaal opgelost. Wie zich ervoor interesseert, leze het artikel zelf maar na. Voor ons is de praktische kant van het meeste belang. Schaf dus zo'n spuitje aan en volkomen zuivere benzine en de ergernis van vervettende *Nonagria's*, Sesiidae, Hepialidae etcetera behoort tot het verleden — LPK.

Te koop. SNELLEN, Nederlandsche Macrolepidoptera, gebonden, f. 7,50; OUDEMANS, Nederlandsche Insecten, idem, f. 25; TER HAAR, Handleiding voor den vlinderverzamelaar, idem, f. 2,50. Te bevragen bij het Zoölogisch Museum, Zeeburgerdijk 21, Amsterdam-O. Binnen een week geen antwoord, dan verkocht.